

Foto's van Peter Gerritsen

Van links naar rechts: Maike Simmes, Niels Hovy, Sierk Ybema en Yvette Taminiau

Een Master Beleid, Communicatie en Organisatie (BCO) of een Master Culture, Organisation and Management (COM), het klinkt mooi maar wat kan je er eigenlijk mee? Veel masterstudenten hebben nog geen duidelijk idee. Om het voor hen wat concreter te maken was er 16 november weer de alumni-bijeenkomst, dit jaar niet alleen voor masterstudenten BCO, maar ook voor masterstudenten COM. In de collegezalen stonden alumni met keynotes speeches over het leven na de studie. De tip 'netwerken, netwerken, netwerken,' werd na afloop op de borrel en carrièremarkt enthousiast direct in praktijk gebracht.

Esther Ouwehand van de Partij voor de Dieren was een VU BCO-student, en Dilan Yesilgöz een COM-student Cultuur, Organisatie en Management, vertelt afdelingsvoorzitter Organisatiewetenschappen, hoogleraar Sierk Ybema tijdens zijn welkomstwoord aan een zaal vol verwachtingsvolle studenten. “

Ik heb nog even overwogen om hun te vragen, zegt hij met een lach, en er een soort van wedstrijd van te maken.”

Maar dat plan heeft hij toch maar snel laten varen. Gelukkig maar, want politici laten nooit het achterste van hun tong zien, en dat deden sprekers Niels Hovy en Maike Simmes wel. Niels werkt bij Unilever als 'Global SC Strategies Business Partner'. Hij is onderdeel van een wereldwijd team dat de directie adviseert over de supply chain. Maike is Institute Manager bij het Amsterdam Institute for Advanced Metropolitan Solutions (AMS), een onderzoeksinstituut, waar wetenschap, de gemeente Amsterdam, het bedrijfsleven en start-ups nauw samenwerken aan duurzame, toekomstbestendige innovaties voor de stad.

Hun 'keynotes speeches' in de collegezaal op de tiende verdieping waren niet alleen informatief, maar ook heel eerlijk en persoonlijk, al vanaf het begin. Terwijl de organisator van het event, universitair hoofddocent, Yvette Taminiau, -de drijvende kracht achter de bijeenkomst- hun aankondigt met 'the floors is yours', en ze zichzelf voorstellen zien we direct ook hun happy families op beeld verschijnen.

Maike vertelt dat ze, hoewel ze de 'ring is uitgeduwd' gelukkig nog wel in Amsterdam woont, met man en dochters. "Het is ontzettend gezellig met ons gezinnetje en gelukkig zijn er hier genoeg oppassen zodat we nog vaak naar de stad kunnen.' Niels, die te zien is in de bergen, en in zijn tuin: "Zoals je ziet, ik hou wel van een beetje actie en buiten zijn. Wij genieten van ons huis in Bosch en Duin. Dus als je hier goed oplet wacht je een gouden toekomst." Gelach in de zaal.

Blijf je afvragen: wat wil ik, wat vind ik mooi

Geen van beiden sprekers wist heel duidelijk wat ze moesten gaan doen, na de studie, bekennen ze, ze zijn maar gewoon ergens begonnen. Maike eerst met een business-course bij Heineken en daarna een stage bij Sanex. Niels volgde een managementtraineeschip bij drinkwaterbedrijf Vitens. Zijn eerste tip: "Ik raad iedereen aan om een traineeship te volgen. Het is een goeie manier om een bedrijf te leren kennen, jezelf in dat bedrijf te leren kennen en de vertaalslag te maken van college en casussen naar de praktijk. Of... dat kan óók, je leert juist dat een bedrijf het toch niet helemaal voor je is." Hij kijkt met twinkelende ogen de zaal in. "Tadah! Dat was mijn casus. Ik dacht na twee jaar, het is toch niet helemaal mijn piece of cake. Ik wil een bedrijf hebben met iets meer power, iets commerciëler ook, in plaats van een oud overheidsbedrijf. " Hij laat een stilte vallen en zegt dan: "wat ik je eigenlijk wil meegeven dat je zodra je die arbeidsmarkt op gaat altijd in de spiegel moet blijven kijken en je afvragen. Wat wil ik, wat vind ik mooi, wat past bij mij. Laat niemand dat voor jou bepalen! Jij bent de directeur van je eigen leven."

Fabrieksvloer in Broek en Langedijk

Na Vitens kwam Niels 'via een maatje' bij Pepsico terecht, en daar vond hij wel zijn draai. Hij werkte er acht jaar en had er allerlei functies. Soms dacht hij: 'heb ik daar eigenlijk wel verstand van? Nou niet echt.'" Zoals de functie 'warehouse and logistic management' in een fabriek. Stond hij daar opeens op een fabrieksvloer in Broek op Langedijk, West Friesland. Mannen die al twintig jaar lang met elkaar werkten en aan hem de taak om het werkproces te verbeteren. Dat hij al bij voorbaat het vertrouwen van zijn werkgever kreeg,- 'je leert het wel, al 'doing the job', werd hem verteld - hielp natuurlijk. "En wat ik altijd deed als het moeilijk was en nog steeds: ik neem afstand, ik ga erboven staan, en probeer dan gewoon met mijn gezond verstand te denken wat ik het beste kan doen. Dat is me hier geleerd en dat pas ik overal toe."

Blaffende vis

Maike was in de begintijd van haar studie niet echt een voorbeeldige student, bekend ze. "Tijdens mijn bachelors zat ik hier in deze zaal altijd zoveel mogelijk achterin en probeerde ik mijn studie zo efficiënt te doen en toch al mijn punten te halen, omdat ik roeide, in het bestuur van de roeivereniging zat en ook nog in café De blaffende vis werkte, jullie misschien wel bekend van de Koningsnacht. Ik had genoeg reden om niet te studeren."

Alles veranderde toen ze aan de universiteit van Stellenbosch in Zuid-Afrika een master marketing begon. "Ik had opeens veel meer tijd en zag mezelf hele dagen in de bibliotheek zitten. Alles lezen. Ik vond het echt fantastisch! Toen ik terugkwam heb ik mijn master met veel meer toewijding gedaan. Ik voel me nu wel een ouwe zak nu ik dit ga zeggen maar mijn studietijd was echt wel de vetste tijd van mijn leven. Zeiden mensen dat vroeger tegen me dan dacht ik: 'ja dat zal wel'. Maar echt, je gaat het nooit meer meemaken dat je alleen maar mag leren. Soms denk ik, misschien moet je eerst werken en dan studeren om te beseffen hoe bijzonder studeren is."

Maak je misbaar

Een andere grote ommekeer in haar leven was het auto-ongeluk van haar broer, dat zette volgens haar alles op scherp. Ze vroeg zich af wat ze nu echt belangrijk vond. En dat was iets wat met duurzaamheid en de wereld iets mooier maken. Ze besloot daarom om te starten bij The New Motion, een van de eerste bedrijven die laadpalen voor elektrische auto's fabriceerde. "Nu is het heel gewoon, maar daar reden er toen nog maar drie van rond." De baan was op haar lijf geschreven en ze had een geweldige baas. "Hij zei altijd: maak je misbaar. Eerst begreep ik dat niet zo goed. Maar wat hij bedoelde was: als je misbaar bent, dan kun je makkelijker doorstromen naar een andere plek in het bedrijf en dat deed ik dus ook. Ik heb daar sales mogen doen. Ik heb een HR-afdeling mogen opzetten, uiteindelijk was ik er de marketingmanager. Mensen vragen me wel eens, moet ik nu een traineeschip kiezen na mijn studie of een startup? Ik denk dat het allebei goed is als je maar zo veel mogelijk verschillende dingen ziet. Bij Sanex had je veel dezelfde soort mensen, en hier juist niet, maar dat vond ik leuk die verschillen. Juist door die frictie die dat geeft gebeuren er mooie dingen."

Tofste plek van Amsterdam

Na vijf jaar werd ze toch wat onrustig. Ze wilde met haar toenmalige vriend naar Indonesië. Om geld te verdienen verhuurden ze zich daar anderhalf jaar lang als lokale bedrijfsconsultants. Eenmaal terug vroeg haar oude baas haar om te komen werken bij het Innovatie Lab van Europcar in Parijs. Wederom een topbaan, waarvoor ze heel Europa heen en weer reisde. Het vele reizen en ook het hebben van een dochter deed Maike besluiten om weer in Nederland een baan te zoeken. Via een recruitmentbureau kwam Maike in contact met de TU-Delft, waar ze bezig waren partnerships te vormen met Corporates en Start-ups, waar ze allebei ervaring mee had. "Ik had geen idee wat ik precies ging doen, maar het klonk best wel oké en leuk. Zo kies ik altijd."

Na twee jaar is Maike bij het AMS Instituut in Amsterdam gaan werken (TU Delft is daar een van de partners). Een stuk dichterbij huis, wat enorm scheelde met de reistijd. Het Amsterdam Institute for Advanced Metropolitan Solutions is nog steeds haar werkgever. Het zit op het marine-terrein, de tofste plek van Amsterdam, volgens haar, waar allerlei innovaties plaatsvinden. Ze laat een foto zien van het project zien dat ze heeft helpen opzetten. "Een nagemaakte kademuur, waar gekeken wordt hoeveel waterdruk erop kan voordat hij instort en hoe je dat kan voorkomen door onderhoud. Het onderzoek heeft ervoor gezorgd dat de gemeente miljoenen kan besparen met, door betere inzichten."

Puur enthousiasme en een beetje bluff

Wanneer Maike en Niels klaar zijn met hun college vraagt een blonde studente vooraan heel terecht: "Hoe kan het nu dat ze jullie aan hebben genomen steeds terwijl jullie eigenlijk heel weinig verstand er van hebben." "Overtuigingskracht" antwoord Niels. "En een beetje bluffen." Eh... enthousiasme misschien?" Niels: Puur enthousiasme. Hij heeft nog een advies. "Zorg dat mensen weten wie je bent. Netwerken, netwerken, netwerken." Maike vult aan: "En dat kan trouwens ook op je eigen manier he? Als je het eng vindt om iemand zomaar aan te spreken kun je bijvoorbeeld ook een email sturen. Wanneer één email-adres hebt van een bedrijf, en je weet hoe dat is opgebouwd, weet je alle. Ook die van de persoon waar jij graag mee wil praten."

Balans privé werk

“Hoe hou je de balans prive-werk,” wil een student achter in de zaal weten. Een hele goeie vraag want zowel Niels als Maike hebben daar wel moeite mee gehad. Bij haar eerste baan kreeg ze een burn-out, dat duurde gelukkig niet heel lang, maar daar heb ik veel van geleerd.

Niels kwam zichzelf nog niet zo lang geleden tegen toen hij een week in Sao Paulo zat voor Unilever. “Zat ik daar in een hotelkamer te facetimen met mijn kinderen. Ik dacht: what the fuck doe ik hier eigenlijk. Dit wil ik helemaal niet.” Er zijn wel eens tijden geweest dat het anders was maar tegenwoordig vindt hij zijn privéleven belangrijker dan werk.

“Maike: let goed op jezelf. Mij lukt het tegenwoordig beter om de balans te vinden. Ik probeer gewoon 's avonds niet te werken. Al vind ik het nog steeds heel erg lekker om 's avonds mijn computer open te slaan, maar ik probeer dat niet te doen.

Afsluitend advies van beiden: “Neem het niet te serieus allemaal.” Maike steekt de studenten nog even een extra riem onder het hart. “Maar je geen zorgen. Als je gewoon je best doet, of een beetje meer, wacht je een gouden toekomst, er is genoeg werk. En als je het verkeerde kiest is dat nog niet erg. Dan ga je gewoon iets anders doen.”

Een uur stuk slaan

Sacha de Vries heet ze, en haar vriendin Charlotte Stikkelbroek zijn onder de indruk na afloop, vertellen ze als ze de collegezaal verlaten. Sascha: “We zeiden net tegen elkaar, goed dat we gebleven zijn. We moesten een uur stukslaan tussen het laatste college en deze bijeenkomst. We hebben er geen spijt van. Ik vond het inspirerend, twee totaal verschillende verhalen van twee totaal verschillende mensen.”

Charlotte: “Ik had altijd het gevoel bij deze studie dat mensen het helemaal hadden uitgestippeld, een duidelijke stip op de horizon hadden en precies wisten wat ze wilden bereiken. En deze alumni laten zien dat dat absoluut niet het geval is.

Alle twee solliciteerden ze op banen waar ze helemaal niet veel van af wisten. En ik heb het gevoel dat ze het nog steeds niet weten. En dat vond ik juist wel geruststellend. Wat die Maike doet lijkt me trouwens wel wat. Ik ga de website van het bedrijf zeker checken.”

Je bent niet tegen iets wat je zelf bedacht hebt

Op de derde verdieping begint ondertussen de carrièremarkt waar de studenten de gelegenheid hebben om nog meer alumni aan te spreken. Er staan oud studenten die bij gevestigde bedrijven als ING werken en Gag Gemini werken. En sommigen, zoals Tom Vuorinen, die partner is bij Groupmapping, legt een groepje studenten waar zijn bedrijf Groupmapping anders in is, als het gaat om management consulting. “Vaak is het zo dat bedrijven met een probleem komen en dat een consultant zegt: zo of zo moet je het oplossen. Wij analyseren het probleem, hakken het op in stukken en laten de mensen van het bedrijf het zelf oplossen. Van hoog tot laag. Bij het Erasmus MC bijvoorbeeld, met wie we onder andere gewerkt hebben, praatten niet alleen de dokters en verpleegkundigen mee, maar ook de schoonmakers en het kantinepersoneel. Zo krijg je niet alleen perspectieven die je anders niet gehad had, maar je krijgt ook een betere oplossing. Je bent namelijk nooit tegen iets wat je zelf bedacht hebt.’

186 slides

Er komt een hoop psychologie bij zijn werk kijken, beaamt hij. “Maar daarvoor heb ik ook een master BCO gevolgd. Het mooie van wat we doen is dat het heel erg gaat over hoe mensen in elkaar zitten. Wat wel en wat niet werkt als mensen in een omgeving bij elkaar gezet worden.”

Wat niet werkt, is wat hij meemaakte bij een bedrijf dat verderop op de beurs staat. “Ik kreeg een power point toegestuurd met 186 slides over een nieuwe bedrijfsstrategie. Ik begreep er helemaal niets van, maar net als iedereen durfde ik dat niet toe te geven. Als er iets van je wordt gevraagd waarvan je zelf niets begrijpt of niets in ziet, kan je het ook nooit goed kan uitvoeren.”

Zijn verhaal spreekt studenten Isa Wagenaar en Tes Ploeger aan. Ze zouden best bij GroupMapping willen werken, zeggen ze. “Ik vind wat ze doen heel erg menselijk.”

BCO-studenten Isa Wagenaar en Tes Ploeger luisteren met belangstelling naar wat Tom en zijn jonge collega's te vertellen hebben. Een docent uit een werkgroep had ze al enthousiast gemaakt over de werkmethoden van het bedrijf en dat enthousiasme is alleen maar toegenomen. “Het klinkt heel logisch wat ze doen,” vindt Tes. “Mensen zelf met ideeën laten komen, hoe laag je ook bent in de organisatie”. Isa: “Gek genoeg is dat helemaal niet standaard.” Wat moeten de dames doen om een kans te maken op een werkplek bij YoungGroupmapping? Partner Tom Vuorinen lacht. “Creatief zijn, en bereid je eigen ego opzij te zetten en naar anderen te luisteren, dat is het belangrijkste.” Wie weet. Eerst gaan ze maar eens de rest van de beurs verkennen.

